

Prædicata es-
sentialia ex-
cludunt æqui-
vocationem.

7. *Dimitt. c. 11.*

Prædicatio
eiusdem de co-
de dicitur nu-
gatoria 4. *dimitt.*
9. *com. 3. & 10*
dimitt. 1. com. 8.

Habetur 7. *di-
mitt. com. 59.*

Lib. D. 4. q. 1.

Essentia est res
generans. 1. *pa-
ter est essentia.*

Dubitat.

P. ad Thom. 6.

*Li. 5. de Trini-
c. 5.*

*Lib. de si. ad Pe-
trum.*

*Lib. 6. de Tri-
cap. 7.*

Per se,
Per accidens,
Categorica,
Naturaliter,
Præter naturam,
Formaliter,
Perfectionaliter,
Identificæ.

Prædicatio per accidens est, quando prædicatum est extrinsecum subiecto, ut homo est musicus, pannus albus. In his etiam prædicationibus datur status. Quia omnia accidentia sunt in prædicamentis, & prædicamenta sunt finita, ergo.

Prædicatio categorica est illa ad quam sequitur totum sine categoricè, quoties prædicatū nō repugnat partibus, ad totum categoricum, & integrale sequitur totum partium, ut paries iste albus, ergo omnes paries parietis albæ. Exem. Si dixerio fortes currit, ergo manus fortis currit, non consequitur, quia repugnat manus currere. Tamen si dixerio fortes est in domo Regis Franciæ, ergo & manus, consequitur, quia proprium manus est esse in loco.

Prædi. naturalis est quando prædicatum aut est maius subiecto ut leo animal, aut æquale, ut homo animal rationale.

Prædicatio præter naturam, est, quando prædicatum est minus subiecto, ut Homo est socrates.

Prædicatio formalis inquit Biela, est quando prædicatum dicitur de subiecto immediate, secundum suam propriam rationem, & non per aliud, ut in exem. Pater est generans, filius, & genitus, essentia est communicabilis, & dicitur prædicatum totale, vel pars principalis, quæ per istud prædicatum cognoscitur esse patris distinctum a filio, & filij essentialia. Addo. Dicitur formalis, quia sic per ista cognoscimus patrem, & filium. sicut a forma est rei cognitio.

Prædicatum perfectionale simpliciter est conceptus includens omnem perfectionem sine diminutione. Hoc modo quando dicitur leo est animal non est perfectionalis, quia non includit omnem perfectionem, quæ potest illi competere. Nam animal non dicit omnem perfectionem, sed quando dicitur. Homo est animal rationale est prædicatio perfectissima, quia nulla species dicitur esse perfectior, ac omnis, animalis includit gradum.

Prædicatio identificæ est quando prædicatum dicitur de subiecto, & est idem cum subiecto, sed mediante aliquo addito, vel incluso sine quo non conveniret subiecto. Exem. Essentia est pater generans. Filius est essentia communicabilis, vel essentia est res genita. Ideo prædicatum est idem cum subiecto, & supponit idem quod subiectum. Nam idem sunt res genita cum essentia. Idem est pater generans, quæ est prædicatum cum subiecto, quæ est essentia. Nam si dicatur Filius est essentia communicabilis, tatum valet ac si quis dicat: Essentia communicatur filio per generationem. Stante hac distinctione. Quærit modo Magister Sent. An sit vera & perfecta prædicatio ista. Deus est Trinitas?

R. Quod multi nolunt concedere, quæ Trinitas prædicetur de Deo. Nam dicunt licet essentia, vel substantia divina prædicetur de tribus personis, tamen negant, quæ tres personæ possint prædicari de essentia.

Tamen August. d. in lib. 1. de Trinitate, c. 6. Recte ipse Deus Trinitas intelligitur Beatus, & solus potens, ergo Trinitas prædicatur de Trinitate.

Confirmat ex Apostoli sententia scribens ad Thimo. de Aduentu Christi d. Quem ostendit Beatus, & solus potens. Rex Regum & dominus dominantium, qui solus habet immortalitatem, qui est ipsa Trinitas, ergo Deus est Trinitas, ergo Deus tres personæ.

Idem asserit, 5. lib. de Trini. c. 5. Non tres Deos sed vnum Deum dicimus esse ipsam præstantissimam Trinitatem, ergo vera est propositio.

Idem in lib. de fide ad Petrum in expositione symboli asserit Deum esse Trinitatem. s. Patrem Filium, & Spiritum Sanctum, ergo.

Idem in lib. 6. de Trini. c. 7. Dicimus Deum solum esse Trinitatem: Hinc concludit, quod non solum Deus dicitur Trinitas, sed conuertitur, quæ Trinitas est vnus Deus, & tres personæ vna deitas, ergo.

CONTRA HANC CONCLUSIONEM.

Comprobatam & corroboratam his rationibus modo insurgunt difficultates quibus probatur, quod nullo modo possit esse vera prædicatio, & quod repugnat omnibus modis prædicandi.

1. Arg. Repugnat prædicationi naturali, quoniam illa non est naturalis prædicatio vbi singularia prædicant, de vniuersali.

At hic singulares, & indiuiduales personæ prædicantur de essentia diuina, quæ est quid commune, ergo.

2. Illud prædicatur de aliquibus quod est causa constitutiua illius. At personæ non constituunt essentiam, sed contra constituuntur per essentiam, & per relationem, ergo non possunt prædicare. Minor est clara, probo maiorem.

Certum est quod animal, & rationale prædicantur de homine, quia constituunt hominem, ergo personæ non constituunt, non possunt prædicari.

3. Quæ dicitur repugnantiam alterum non erit alterius prædicatum. At personæ dicunt repugnantiam cum diuina essentia, ergo non erunt prædicatum illius. Maior vera. Probo minorem. Nomen.

Partitiuum & discretum, repugnat nomini collectiuo. Exem. Ista repugnat vnus solus homo, & omnis homo, cum vnus sit nomē partitiuum, & discretum, & omnis homo collectiuum, ergo repugnant adinuicem vnus Deus est Pater, Filius, & S. S. cum alterum sit partitiuum, & discretum, & alterum collectiuum.

4. Præ-